

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Det unge Tyskland (1890)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 653. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753868357808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

vakte Opsigt ved deres sande og levende Skildringer af ungarsk Natur og ungarsk Folkekarakter. Man kan i denne Henseende sammenligne Karl Beck med den fem Aar yngre ungarske Nationaldigter Petöfi. I sin Egenskab af Frihedsdigter kan han betragtes som Börnes eneste fremragende poetiske Elev. Han er som han den jødiske Stammes, Proletariatets og den politiske Friheds Talsmand. Gammeltestamentlig Værdighed og Stil blander sig hos ham med Paavirkninger fra den nyeste tyske og franske Frisindsliteratur. I den østerrigske Poesi har han nærmest Anastasius Grün og Lenau til Forgængere. Han har ikke en Prutz's grundige Dannelse, men brændende Farver, Stemningens Gløden, Udtrykkets Anskuelighed og en forbitret Begejstrings Udtryk. Han var imidlertid af dem, som vel hilste Revolutionens Udbrud med Glæde, men hvem Reaktionens Sejr bragte til at skifte Tonart. Da Ungarns storladne Opstand var knust, rettede han til Østerrigs Kejsers et Digt med Smiger for Sejrherrea og en Bøn om Naade for de fangne Helte, der harmede hans gamle Kampfæller. De mindedes, at han før Sammenbruddet havde været Republikaner og Socialist, han, der nu efter Ungarns Fald optraadte som kejsertro østerrigsk Undersaat*).

Alfred Meissner (f. 1822 i Teplitz) og *Moritz Hartmann* (f. 1821 i Duschnik), er Bøhmens to betydeligste tyske Lyrikere og lige ildfulde i deres politiske Frihedsbegejstring.

Meissners uskønne Endeligt bør ikke faa Nogen til at lukke Øjnene for hans fuldstændigt ægte og tilforladelige poetiske Talent. Det er og bliver visselig en sørgelig Unatur, at en af Tysklands mest fremragende Lyrikere efter en hæderfuld Ungdom nedlod sig til at afkøbe en underordnet Skribent hans Haandskrifter og udgive dennes middelmaadige Romaner for sine; men det forringer ikke hans Værdi som Frembringer af de ypperlige Digte, han selv har forfattet. Man læse blot hans flammende Minde-digte over Byron og George Sand, og man vil have Prøver paa en revolutionær Veltalenhed, som Ungdommen i Fyrreerne med Rette ikke modstod.

Moritz Hartmann, hans Jævnaldrende og Landsmand, er en Skikkelse af andet Malm, uden Lyde, en sjælden Sanger og en Hell. Ingen tysk Digter har fra sin tidligste Ungdom til sin Død

*) Smlgn. Moritz Hartmann: *Reimchronik des Pfaffen Mauritius*. Cap. V *Apostel und Apostaten*.